

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מסירות נפש על קידוש השם

בקשר עם חג הגאולה של
כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע

יוצא לאור על-ידי

ועד „חיילי בית דוד”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ואחת לבריאה
ה' תהא שנת עתה אראנו - שנת "ביאת משיח"
שנת הק"י להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

אזי אין מקום לחשבונות כלל!

והביאור בזה: כאשר מדובר אודות ענין של קידוש השם והפכו - אזי אין מקום לחשבונות כלל! כלומר: אם בעל הגאולה הי' מסכים לצאת מבית האסורים למרות ששומע מהם שיצטרך להגיע ביום השבת - הנה אפילו אם סוכ"ס היו מצליחים לפעול שלא יסע ביום השבת, הרי עצם העובדה שהסכים לצאת מבית האסורים בידעו שיצטרך לנסוע בשבת, היתה ענין הקשור עם היפן קידוש השם, מכיון שהם היו מתפארים שהצליחו להכריח את "פלוני בן פלוני" שיסכים לצאת מבית האסורים מתוך ידיעה שיצטרך לנסוע ביום השבת.

ועל זה נעמד בעל הגאולה באופן של מסירת נפש — מכיון שזהו ענין של קידוש השם.

(משיחת ש"פ חקת תשמ"ג)

יוצא לאור על-ידי:

ועד "חיילי בית דוד"
בית משיח - בית חיינו
770 איסטערן פארקווי,
ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או להצטרפות לרשימת הדיוור בדוא"ל,
ניתן לפנות לכתובת: vaad770@gmail.com
כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ השבועי באתר:
www.groups.google.com/group/vaad770

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,

שלום וברכה

לקראת ש"ק פ' בלק, ובהמשך לג' תמוז - יום התחלת הגאולה של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע בתרפ"ז - הננו מוציאים לאור קובץ "מסירות נפש על קידוש השם", הכולל:

« רשימה ממאורעות ג' תמוז תרפ"ז - על סירובו של הרבי הריי"צ לצאת מבית האסורים במידה ויאלצוהו לנסוע בשבת.

« שיחה מש"פ חקת תשמ"ג - בה מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מדוע כ"ק אדמו"ר הריי"צ נהג במסירות נפש - זהו הרי היפך השו"ע.

« בקשר עם פרקי אבות פרק ה' הבאנו בזאת קטע משיחת ש"פ בלק תשד"מ - בה מסביר הרבי את הענין של "גלות בא לעולם" - שיהודי לא שייך כלל לענינים אלו, להיות מחוץ לשולחן המלך!! - ויהודי צריך לתבוע ולצעוק: עד מתי?!!

בציפיה ובביטחון גמור אשר תיכף ומי"ד ממ"ש נחזה ונראה בהתגלות הוד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביופיו" לעיני כל חי, ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו, ויכריזו כולם יחדיו, בקול גדול ובהתבטלות מוחלטת:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' בלק, ז' תמוז ה'תשע"א - שנת "ביאת משיח" שנת הק"י להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שבעים שנה לבואו של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לחצי כדור התחתון ברוקלין, נ.י.

”מתי אגיע לקסטרמה?” הוסיף הרבי ושאל, - ”בשבת!”

”בשבת לא אסע בשום אופן, רק בכוח תוציאוני מן התא”.

שוב יצאו הרצים דחופים ובהולים, הכול הבינו כי יהיה מה שיהיה, הרבי לא יחלל שבת, אף לא בכפייה • כך קיבלה בתאום קסטרמה - העיר הגדולה אך הקטנה בכמות יהודיה - רבי • סיפורה של גלות קסטרמה, אליה יצא כ”ק אדמו”ר הריי”צ ביום ג’ תמוז תרפ”ז

א |

יום חמישי, ראש חודש תמוז תרפ”ז.

השעה אחת-עשרה בבוקר, הרבי ישב בפינת תאו כשהוא לבוש בטליתו ועטור בתפיליו, דבוק בקונו, מונה את מילות התפילה בדבקות רבה, בניגון נשמה מרטיט נפש.

פתאום נפתחה דלת התא ובעדה נכנסו שלושה סוהרים. אלו ציוו עליו לקום.

הרבי השיב להם, באדיש, כי לא יקום, נאמן כבר מהיום הראשון להחלטה פנימית תקיפה אותה קיבל, שלא לאבד את עשתונותיו ולא לפחד מהשופטים והחוקרים, אף לא להחשיב אותם למציאות. הוא שם אותם במחשבתו כאין וכאפס.

”יש לנו הודעה בשבילך”, הודיעו הסוהרים לרבי.

אחת מתקנות בית הסוהר הייתה, שכאשר סוהר מבקש לדבר עם האסיר, על האסיר לקום על רגליו. בכך הוא מסמל יראת כבוד וקבלת מרות של הסוהר. הרבי סירב אפוא לקום לקבל את הודעתם.

אחד הסוהרים היה כנראה יהודי שהבין מעט אידיש. הוא הבין כי הרבי מסרב לקום.

”אנו נכה אותך!” איים הסוהר.

”נו...” השיב הרבי במשיכת כתף.

הסוהרים הכו את הרבי ולאחר מכן פנו ללכת לדרכם.

כעבר שעה קלה נכנסה קבוצה שנייה של סוהרים, ביניהם היה גם לולב החוקר היהודי שהרבה להציץ לרבי יותר מכולם. הדברים חזרו על עצמם בשנית, אך הרבי סירב לקום.

"רבי! מדוע אינכם מצייתים לסוהרים?" אמר לולב, "הם מבקשים רק לבשר לכם על הקלה במצבכם. למה לכם להרגיז אותם? אם הם דורשים לעמוד – יש לעמוד".

הרבי הביט בהם ולא הגיב.

"הרי שוב יכו אתכם", הפציר לולב ברבי, אך הרבי המשיך להביט בו בשתיקה.

הסוהרים אכן לא נרתעו והכו את הרבי באגרופיהם. אחד מהם אף הכה את הרבי בחזקה מתחת לסנטרו. הרבי חש את הכאב עוד תקופה ארוכה לאחר מכן.

שוב חלפה שעה ארוכה, וקבוצה שלישית של סוהרים, אחד מהם יהודי בשם קאבאלוב, נכנסו לתא ופקדו על הרבי לעמוד על רגליו. כשהרבי סירב בשלישית, היכהו שוב באגרופים קמוצים. עיקר המכות הגיעו מידי של קאבאלוב היהודי...

"נלמד אותך לקח!" צווח קאבאלוב בחרון איום.

"איני יודע מי ילמד את מי..." הגיב הרבי בקור רוח.

שוב נכנסו הסוהרים לתאו של הרבי והורו לו להיכנס למשרד. הרבי קם ממקומו וניגש אל החדר הסמוך. משונכנס פנימה הופתע לראות את מזכירו, הרב חיים ליברמן. ואולם הרב ליברמן הופתע עוד יותר. פיו נפער בתדהמה ועיניו נתעגלו לרווחה. "האם עודכם בחיים?" הצליח לבסוף להוציא מילים מפיו והוא נפל מתעלף...

הרבי נקרא לגשת אל השולחן המשרדי, שם הראה לו לולב תעודה רשמית של הג.פ.או. על התעודה היה כתוב בגדול: "מיתה בירייה!"

קו נמתח על המילים בתוספת המילה "ניעט" (לא!).

מתחת לשורה זו הייתה שורה נוספת שבה נכתב: "עשר שנים גלות סולובקי!" ושוב קו מתוח על המילים בתוספת המילה "ניעט", ומתחת שורה שלישית: "שלוש שנות גלות לקסטרמה!"

הרבי קרא את השורות, וכססיים הביט בו לולב בעיניו הטמאות, מלאות הזדון והוסיף:

"דע לך שמצבך שם יהיה קשה מאוד. לא מעט סבל וייסורים מצפים לך בקסטרמה. אולם – הטעים לולב – אתה יכול עדיין להציל את נפשך אם תסכים להשתתף בוועידת הקהילות היהודיות לפי יזמתה של הקהילה היהודית בלנינגרד "ליר"ה".

פרסם הודעה שאתה חוזר כך מהתנגדותך, הסכם לקיומה של ועידה זו ומיד תצא לחופשי".

הרבי נתן בו מבט תקיף ללא חת: "אינני מתחרט ואינני חוזר בי! אתם יכולים לאיים עליי בעונשים הכבדים ביותר אך לא תשפיעו עליי לשנות את דעתי והחלטתי. אתם יכולים אף לשלחני לסיביר אם רצונכם בכך".

לולב לא מיהר לוותר על ההזדמנות לאיים על הרבי. עוד שעה ארוכה הוסיף לולב לאיים על הרבי ולהפציר בו כאחז, כי כדאי לו להסכים לקיומה של הוועידה, אך הרבי עמד בנחישות

על סירובו לקיום ועידת הקהילות. הוא הבין כי בוועידה זו תצאנה שורה של החלטות כנגד הדת היהודית והחינוך היהודי בברית-המועצות.

כשראה לולב כי לא יצליח להכניע את הרבי, פקד להחזיר את הרבי לתאו.

מצבו של לולב היה ביש. אילו רק יכול היה, היה מבצע את גזר דין המוות כמו ידיו, ואילו לא התערבותם של רבי השלטון, ראש הממשלה וראש הג.פ.א.ו. מנו'נסקי, הרי כבר היה עומד אחרי ככלות הכול...

לא רק לולב רתח מזעם ומבושה. גם מסינג, ראש הג.פ.א.ו. בלניגרד, חש בושה ועלבון צורב. לא רק שמזימתם לא צלחה בידם אלא שהם נאלצו לחתום על עונש קל בהרבה – שלוש שנות גלות בלבד לקסטרמה.

הם חרשו מזימות כנגד הרבי והחליטו אפוא להתנקם בו ככל שהיה בידם. הם הורו לשלוח את הרבי לקסטרמה בעיצומו של יום השבת דווקא.

"כיצד הנך רוצה לעשות את הדרך לקסטרמה?" שאל אחד החוקרים את הרבי.

"הדרך הטובה ביותר היא במחלקה הראשונה של הרכבת הבין-לאומית", השיב הרבי.

"האם יש לך די כסף לנסיעה כזאת?"

"אם הכסף שלי המונח במשרדכם אינו מספיק, אתן הוראה לבני ביתי וישלחו לי את הכסף הדרוש", השיב הרבי בניחותא. הרשעים מנעו מהרבי את התענוג לנסוע בנוחות.

"אין לך רשות לנסוע ברכבת הבין-לאומית", השיבו לו, "אלא ברכבת רגילה במחלקה השנייה".

"מתי אגיע לקסטרמה? הוסיף הרבי ושאל.

"בשבת!"

"בשבת לא אסע בשום אופן, רק בכוח תוציאוני מן התא".

באותו הערב הרשו החוקרים לרבי להתראות עם חתנו, נכדו ועוד אחדים מבני ביתו. מעבר לסורגים הפציר מהם הרבי להשתדל שלא ייאלץ לנסוע בשבת.

שוב יצאו הרצים דחופים ובהולים. הכול הבינו כי יהיה מה שיהיה, הרבי לא יחלל שבת, אף לא בכפייה. לא היה צריך דמיון רב כדי להבין כי חורשי רעתו של הרבי זוממים להגותו מן המסילה בשל כך. לא ייפלא אפוא שלולב לא הסכים בשום אופן לוותר על דרישה זו. זו הייתה הנקמה היחידה שעוד נותרה בידו כנגד הרבי.

הגב' יקטרינה פישקובה שוב נפגשה בבהילות עם אלכסיי ריקוב, ראש הממשלה הסובייטית, והציגה בפניו את עמדתה המגוחכת של הג.פ.א.ו. שנועדה להתנקם ברבי. בו במקום, בנוכחותה, טלפן ראש הממשלה אל ראש הג.פ.א.ו. מנו'נסקי וביקשו לדחות את נסיעת הרבי לקסטרמה

עד לאחר השבת. מנז'ינסקי לא ראה בכך בעיה של ממש, והסכים...

לולב וחבריו חרקו שן. הנקמה האחרונה כנגד הרבי הוצאה מבין אצבעותיהם...

נשארה עוד אפשרות אחרונה להתעלל ברבי:

"אם תרצה לנסוע בשבת לקסטרמה" – אמר לולב לרבי בהיכנסו אל תאו – "אשחר אותך מבית הכלא כבר עכשיו, ולא תצטרך לשבת עוד ימים רבים".

"אשב כמה שאשב, אך בשבת לא אסע", הגיב הרב בשוויון נפש.

מזימתו האחרונה של לולב התאיידה ונעלמה בו ברגע. הנסיעה לקסטרמה נדחתה עד לאחר השבת.

כבר באותו יום, יום חמישי, נשלח החסיד הרב מיכאל דבורקין ע"ה לקסטרמה כדי להכין מעון לשיכון הרבי. יחד עם זאת סידר את המקווה במקום, קיבץ מעט ילדים ממשפחות יהודיות שהתגוררו בקסטרמה, ויסד "תלמוד תורה".

כשנודע הדבר לרבי, הגיב בקורת רוח וחזר על דברי הפסוק: "ואת יהודה שלח להורות לפניו גשנה!", כשהוא מרמז על יעקב אבינו ששלח את יהודה להקים תלמוד תורה בטרם ירד יעקב לגלות מצרים.

ב |

יום ראשון, ג' בתמוז תרפ"ז.

השעה שעת צהריים, שמש קיצית בהירה האירה את לנינגרד.

דלת הברזל האוטמת את תאו של הרבי נפתחה לרווחה, וסוהרים הובילו את הרבי אל משרד הכלא.

"היום בלילה יבוצע הגירוש, ועליך לנסוע לקסטרמה למשך שלוש שנים", הורה לו פקיד חמור סבר. "ביכולתך לצאת כעת לבייתך כדי לקחת את חפציך החשובים ולהיפרד מבני ביתך, אך עליי לצוות אותך כמה הוראות:

א. לפניך שש שעות בלבד לשהות בביתך. בשעה שמונה בערב עליך לעזוב את לנינגרד. ב. אם תאחר אף למשך שעה קלה, תוחזר בחזרה לתאך בבית הכלא. ג. בשעה שמונה בערב תצא הרכבת המובילה לעיר גלותך, קסטרמה. ד. אם מסיבה כלשהי תאחר את הרכבת, עליך לחזור לבית הכלא. אם תנסה להתחמק, הזהיר הפקיד באיום, "נחזיר אותך לתא על כרחך". ה. עליך לנסוע ברכבת זו המובילה לעיר קסטרמה מבלי להתעכב בדרך. לפי החשבון, תגיע לשם ביום שני, ד' בתמוז בערב. ו. בכל יום שלישי בבוקר עליך להתייצב בפני ראש הג.פ.א. בקסטרמה. אתה נמסר ברשותו לתקופה של שלוש שנים עד 15 ביוני 1930. ז. עליך לחתום על תעודה זו המעידה כי עליך להתייצב ביום 4 ביולי 1927 במשרדי הג.פ.א. של קסטרמה.

לאחר קבלת ההוראות, שב הרבי לביתו לראשונה לאחר תשעה עשר ימים של מאסר בבית הכלא האיום שְפֶלְרֶקָה, כדי להתראות עם בני משפחתו. כאמור, הזמן שעמד לפניו היה כשש שעות בלבד.

הרבי נכנס אל חדרו לתפילה. הוא נשא תפילה אישית מעומק לבו הטהור – תפילת הודאה לה' יתברך על שהציל את חייו. מתי מעט חסידים עמדו מאחורי דלת חדרו של הרבי והאזינו לתפילה האנוה מלאה. הם העידו כי גם לב אבן היה נמש לשמע תפילה זו...

בית הרבי נתמלא חיש מהר. קהל חסידים רב מילא את כל החדרים עד אפס מקום.

מספרים כי באותה השעה ביקש הרבי להתעניין בשלומם של אישה ותאומים שנולדו ימים אחדים לפני מאסרו. הלידה הייתה בקשיים רבים וגם לאחריה היה מצב בריאותה של האם ומצב בריאותם של התאומים חלש מאוד. כשהרבי חזר אפוא לביתו ביום ג' תמוז לביקור למשך שעות אחדות, ביקש לדעת האם הוטב מצבם. למרות מצבו הפרטי הקשה, לא שכח הרבי להתעניין באשה וילדיה...

ג |

השעות נוקפות במהירות. השעה שבע בערב. נותרה עוד שעה קלה לצאת הרכבת. הרבי מתכונן לצאת לדרכו. הרבי כבר מתכונן לצאת מהבית, הנוכחים הרבים שבבית נעמדו בשתי שורות כדי ללוות את הרבי במלוא הכבוד וההדר. הרבי התחיל ללכת לכיוון היציאה.

בעודנו עומדים שם ניגש החסיד ר' בנימין אלטהווי אל הרבי. הרבי נעמד ור' בנימין אמר לרבי: "ידוע שאדמו"ר הזקן התחיל לאחר המאסר בפטרבורג להתנהג ביד רמה..."

ענה לו הרבי: "הרי דובר במאמרי חג השבועות על אודות עניין שלוש הידות – יד הגדולה, יד החזקה ויד הרמה. רמה' הוא כתר, הוא גם אותיות כרת. שיתקיים "וכל אויביך יכרתו..."

אל הרבי מצטרפים מתי מעט בלבד: בתו הרבנית, מרת חיה מושקא, חתנו הרב שמריהו גור-אריה, וכן אחד ממקורבי בית הרבי, החסיד הרב אליהו חיים אלטהווי. שאר בני המשפחה נפרדים מהרבי עוד בהיותו בבית.

רכב מיוחד מוביל את הרבי לעבר תחנת הרכבת של לנינגרד. למרבה ההפתעה תחנת הרכבת מלאה וצפופה בהמון רב. יהודים רבים מכל גוויי הציבור והקהילות באו להיפרד מהרבי בטרם יצא אל גלותו. היו רבים שאף רצו לנסוע עם הרבי כמה תחנות, אך הג.פ.או. שהבין כי הקרבה לרבי מהווה מקור השראה וחיוק של הנשמה היהודית, אסרה למכור כרטיסים לרכבת זו...

הרבי יוצא מרכבו ומיד מוקף במשמר כבד. שלושה אנשי ג.פ.או. שוטרים גרוזינים, חיילים חמושים ושני פקידים ממנהלי מחלקת החקירה הפלילית.

בצעדים מתונים, מעוררי הוד, הרבי עולה על מדרגות קרון הרכבת. כשהוא עומד שם, רגע קל לפני היכנסו פנימה, הרבי מסתובב לעבר הקהל העצום שבא ללוותו, ונושא דברים חוצבי

להבות אש שגאון יהודי עתיק לוחט בהם:

“נושאים אנו תפילה להשם יתברך – יהי ה' אלוקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, אל יעזבנו ואל יטשנו. יש בכך גם בקשה וגם הבטחה, אשר השם יתברך יהיה עמנו כאשר היה עם אבותינו. אף שאיננו יכולים להידמות לאבותינו שהיו בעלי מסירות נפש בפועל ממש על התורה והמצוות, וכמאמר הידוע שאמר אחד מאבותינו הקדושים (בעת שהמלוכה דרשה אז מהרבנים להנהיג שינויים בחינוך ובמצב הרבנים והרבנות):

“לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו נשוב לארץ ישראל! אבינו מלכנו יתברך הגלה אותנו מאדמתנו ושילח אותנו בגלות, והוא יתברך יגאלנו ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ ויוליכנו קוממיות על ידי משיח צדקנו לארצנו במהרה בימינו אמן.

“אבל ידעו נא כל העמים אשר על פני האדמה, כי רק גופותינו נמסרו בגלות ובשעבוד מלכויות ואילו נשמותינו לא נמסרו לגלות ולשעבוד מלכויות. חייבים אנו להכריז גלוי לעין כל, שבכל מה שנוגע בדתנו, בתורה ישראל במצוותיה ובמנהגיה, אין מישהו שיכפה עלינו דעתו ואין שום כוח של כפייה רשאי לשעבדנו. עלינו להצהיר בכל תוקף עקשנותנו היהודית, ובכל תוקף כוח מסירות הנפש היהודית זה אלפי שנה – אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו!

“כך דיבר יהודי בעל מסירות נפש, ואנו אין לנו אפילו התוקף האמיתי למחות בפני כל העולם ולהוקיע מעשי התעתועים של כמה מאות צעירים יהודים ריקים ושובבים המתעללים ביהודים וביהדות. ידוע לכל שהחוק בהגבלות ידועות מרשה ללמוד תורה ולקיים מצוות, ורק דברי מסירה ועלילות גורמים לשלחנו לבתי מאסר ולעבודת פרך.

“זו בקשתנו מהשם יתברך: אל יעזבנו ואל יטשנו! יתן לנו השם יתברך התוקף הנכון שלא נירטע מפני ייסורי הגוף, ואדרבה: לקבלם בשמחה. וכל עונש חס ושלום המוטל עלינו בגלל החזקתנו 'חזר' ללימוד התורה ולקיום המצוות, יוסיף לנו התחזקות בחיזוק היהדות.

“עלינו לזכור כי מאסר ועבודת פרך אינם אלא ייסורי שעה, ואילו התורה והמצוות וישראל הם נצחיים!

“שלום לכולכם! היו בריאים וחזקים בגשמיות וברוחניות, הנני מקווה להשם יתברך שעונשי הזמני יכניס בעזרת השם כוחות נוספים בחיזוק היהדות הנצחית, ויקוים בנו 'אשר יהיה ה' אלוקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו', ולכל בני ישראל יהיה אור ברוחניות ובגשמיות”.

הרבי נענע בראשו לאות פרידה מהאלפים ונכנס אל הקרון פנימה.

הקהל העצום הקשיב לדברים בשתיקת תדהמה. רק כעת הוסר מעל ראשו איום המוות, וכבר הרבי נושא דברי גאון יהודי בתקיפות, ללא מורא וללא חשש. דברי עידוד להרבצת תורה והחזקת היהדות בכל מקום...

צפירה ארוכה של הרכבת נשמעה, ארובת הקטר פלטה עשן פיח שחור, והיא הפליגה לדרכה.

עשרים וארבע שעות רצופות ארכה הדרך עד בואה לקסטרמה. הרכבת נכנסה בקול צפירה רועמת אל התחנה. השעה הייתה שעת לילה מאוחרת.

על פי הפקודה שקיבל טרם צאתו מבית הסוהר, היה על הרבי להתייצב מיד בתחנת המשטרה המקומית, אך לאחר שיקול דעת החליט הרבי לדחות זאת למחרת בבוקר, יום שלישי, ה' בתמוז. הרבי נסע אפוא אל דירת מגורים שהכין החסיד הרב מיכאל דבורקין. זו הייתה דירתו של שוחט העיר, והיא נועדה בעבור הרבי למשך כל זמן גלותו.

למחרת בבוקר התייצב הרבי במשרדי הג.פ.א. של קסטרמה. מפקד הג.פ.א. קיבל את פני הרבי ב"ברוך הבא" זועף. הרבי שכבר עבר אנשים קשים ממנו, העדיף להתעלם ומילא את השאלונים השונים. כשסיים פנה אליו המפקד ופרש בפניו שורה של הוראות:

"הנך עבריין ואסיר גולה. אתה נמצא כאן כאסיר המרצה את עונשו על חטאיו נגד המשטר הסובייטי. עליך להימצא בעיר זו כל העת ואסור לך לצאת אל מחוץ לתחום העיר, אלא אם תקבל רשות על כך. אם ברצונך להחליף מקום מגורים בתוך העיר, חובה עליך להודיע על כך קודם לג.פ.א."

המפקד נעץ מבט מאיים ברבי, והטעים:

"בוודאי ידוע לך שהמשטרה תדע הכול על מעשיך ועל כל מה שיעשה בביתך. היזהר לך! בכל שבוע חובה עליך להתייצב כאן, במשרדי הג.פ.א. בפני הפקיד המתאים, ולחתום על נוכחות".

...

קסטרמה |

קסטרמה נמצאת מאות קילומטרים ממוסקבה הבירה. עיר רוסית גדולה, אך יהודיה מעטים. כמאה משפחות יהודיות בלבד התגוררו בעיר בשנת תרפ"ז, רובם ככולם יהודים פשוטים שאינם יודעים תורה, לשנות או ללמוד.

בעת שהותו בעיר, התגורר הרבי בבית השוחט ר' ירחמיאל קוגל ע"ה, ברחוב ניקיטסקאיה 3. בתו של השוחט, הגב' רוזה מלמד, הייתה נערה כבת שתים-עשרה שנים כאשר הרבי התאכסן בביתם, והיא עדיין זוכרת היטב את אותם הימים:

"אבא היה חסיד חב"ד, שוחט ומוהל במקצועו, שהיה מבוקש בעיר ובסמוכות לה והוזמן אף לבריתות בלנינגרד ובמוסקבה. לאחר שנסגר בית הכנסת בעיר, התקיים מניין התפילה בביתנו, זאת למרות העובדה שהשלטונות החרימו את ספרי התורה.

"אני זוכרת שכאשר הרבי הריי"צ הגיע לקסטרמה, שררה בעיר התרגשות והמולה רבה. גם הגויים יצאו לראות את 'איש האלוקים'. אני זוכרת איך אנשים עמדו מעל הגגות ומסביב לגדרות. הבית שלנו אירח את הרבי ואת כל מלוויו. זה היה בית גדול, ולרבי הוקצה חדר מיוחד

בבית. כאשר הרבי יצא לרחוב, והנוצרים היו רואים אותו, היו מפנים לו דרך ביראת כבוד. הם היו אומרים: 'הנה הגיע אלינו נציגו של אלוקי העם היהודי'.

"אף על פי שהיה כאן רק כעשרה ימים, הייתה לנו שמחה גדולה על שבחרו את הבית שלנו כמקום שיששה בו הרבי. אצלנו בבית כל האוכל היה כשר. היינו המשפחה היהודית היחידה בעיר שכל האוכל אצלה היה כשר למהדרין.

"הרבי היה מדבר אל הסובבים אותו בצורה עדינה מאוד ושקטה, והיה מברך את כולם. הוא היה מתפלל במשך הרבה שעות וקורא בספר התפילה. היו לנו הרבה שכנים, מקצתם יהודים. היו אנשים, גם מבין בני העם היהודי, שהתביישו לבוא ולראות את פני הרבי. הם אמרו: 'אנחנו לא ראוים אפילו לדבר אתו'. אני זוכרת שהיו יהודים שביקשו לראות את הרבי, ואחד מהם, שרצה מאוד, אף הצליח להתקבל ל'יחידות'."

בית כנסת אחד בלבד היה בקסטרמה באותן השנים, ובו התפלל הרבי יחד עם היהודים הפשוטים.

בשבת קודש האריך הרבי בתפילתו, תפילה חב"דית הנובעת מתוך התבוננות הדעת ושלהבת אש פנימית, לעתים מלווה בניגון חב"די המעורר נימים חבויים. תפילתו של הרבי ב'עבודה' נמשכה שעות ארוכות, עד שלוש או ארבע אחר הצהריים. הקהל כולו כבר הספיק להתפלל, לאכול סעודת שבת ואף לקיים בגופו 'שינה בשבת תענוג', ואילו הרבי עודנו עומד סחוף בתפילתו... בית הכנסת התמלא מפה לפה ביהודי המקום, חלקם כאלה שכבר זמן רב לא דרכה רגלם על סף בית כנסת. הדבר היה בעיניהם לפלא עצום, עד שאפילו הכומר (הפרבוסלבי) הגיע לבית הכנסת לחזות במחזה הלא שגרתי...

כך קיבלה פתאום קסטרמה – העיר הגדולה אך הקטנה בכמות יהודיה – רבי קדוש ונשגב. הקהילה הקטנה והפשוטה זכתה בזכייה מן השמים...

לימים סיפר הרב מיכאל דבורקין על תפילת השבת של הרבי במקום: "ישבתי וחיכיתי במשך כל הזמן שהרבי יתפלל. הרבי התהלך אנה ואנה בבית הכנסת. לאחר התפילה אמר לי הרבי: 'היום 'התחממתי' בתפילה'..."

באחת השיחות שהתפתחה בין היהודים המקומיים לבין הרבי, סיפרו לו התושבים בגאווה רבה כי בעבר כבר היה במקום "א גוטער איד" (צדיק) שהתגורר עמם במשך שבע שנים. הרבי ענה להם בבת שחוק: "אנו נעשה זאת מהר יותר..."

במהלך אותם הימים התבטא הרבי בכאב: "זה קרוב לחודש ימים שלא כתבתי מאומה על אודות תלמודי התורה – אם כן, בשביל מה בכלל צריכים את אצבעות הידיים!?!..."

(מתוך הספר "סיפור של חג – י"ב תמוז" הרואה אור בימים אלה)

כאשר מדובר אודות ענין של קידוש השם והפכו - אזי

אין מקום לחשבונות כלל!

והנה, נתבאר פעם בארוכה שלכאורה, הנהגה זו אינה מובנת: מכיון שפקוח-נפש דוחה שבת (אפילו על הספק כו') - מדוע סירב בתוקף לנסוע בשבת? • שיחה בקשר עם הנ"ל

(שיצטרך לנסוע בשבת) לאחר יציאתו מבית האסורים (ויש מקום להניח שיסכימו שישאר בביתו עד לאחר השבת, ולא להשאירו זמן נוסף בבית האסורים - כדי שלא לגרום בלבול הסדר כו', כידוע אופן הנהגה שם, שכאשר מחליטים להוציא מישהו מבית האסורים, הרי זה נעשה באופן ד"ביד חזקה יגרשם"...) וא"כ, לכל דראש - ה' צריך להסכים לצאת מבית האסורים, למרות שהעמידו בפניו את התנאי שיצטרך להגיע לשם בשבת.

דהנה, מובן וגם פשוט גודל הסכנה והפקו"נ שבה ה' נתון בעת שבתו בבית האסורים, ועד כדי כך - שהראו לו את התעודה שבה נכתב גזר דינו הראשון - היפך החיים ("אחת דתו") ר"ל, ואח"כ המתיקו את גזר דינו לעשר שנים גלות בסבי, ורק אח"כ המתיקו את גזר דינו עוד יותר - שלש שנים גלות לקוסטרומה.

ומכיון שאותם אנשים שקבעו את גזר הדין הכי חמור (היפך החיים) - לא שינו את דעתם, אלא שכפו והבריחו אותם (מה"חלונות הגבוהים) להמתיק את גזר הדין, הרי מובן, שכל זמן שהוא נמצא תחת רשותם (בכתלי בית האסורים), יעשו הם את כל המאמצים העומדים לרשותם כדי לבטל את ההוראה שניתנה להמתיק את גזר הדין כו'. ובפרט כאשר מעלה את חמתם כל כך שכאשר הם מסכימים כבר להוציאו מכתלי בית האסורים מסרב הוא לצאת משם כדי שלא יצטרך להגיע לעיר גלותו ביום השבת - שאז בודאי יחרקו שן ויעשו את כל המאמצים להרע כו',

ובפרט שמדובר אודות גזר דין שנקבע כבר,

אודות יציאת בעל הגאולה מבית האסורים בג' תמוז כרי לנסוע לעיר גלותו (קוסטרומה) למשך שלש שנים - מסופר שבשורה זו (על יציאתו מבית האסורים) נתקבלה אצלו ביום חמישי ר"ח תמוז, שאז נתנו לו רשות ללכת לביתו להתראות עם בני משפחתו למשך שש שעות, ואח"כ ה' צריך לחזור לתחנת הרכבת, כדי לנסוע לקוסטרומה.

אלא שבפועל נדחתה הנסיעה ליום ראשון ג' תמוז, כי - כאשר אמרו לו (כמענה לשאלתו) שיגיע לקוסטרומה ביום השבת הודיע בעל הגאולה בתוקף ואמר: בשבת לא אסע בשום פנים ואופן! וגם כאשר אמרו לו שלא יתנו לו לשהות מחוץ לכתלי בית הסוהר עד לאחר השבת, ואם יסרב לצאת ע"פ התנאים שלהם (באופן שיגיע לשם בשבת) יצטרך לשבת בבית הסוהר עוד ימים רבים - אמר להם בעל הגאולה: אשב כמה שאשב, אך בשבת לא אסע!

והנה, נתבאר פעם בארוכה שלכאורה, הנהגה זו אינה מובנת: מכיון שפקוח-נפש דוחה שבת (אפילו על הספק כו') - מדוע סירב בתוקף לנסוע בשבת?

ליתר ביאור בשאלה זו - הסכנה והפקו"נ עי"ז שמחליט להשאיר בבית האסורים (כאשר מוכנים לשחררו) היא בגדר ודאי, ולעומת זאת - החילול שבת הכרוך בנסיעה זו (כאשר יוצא ביום חמישי, ואומרים לו שיגיע לשם בשבת) - הרי [נוסף לזה שיש להסתפק בכלל אם שייך כאן חילול שבת אפילו מדרבנן (כדלקמן), הנה עוד זאת - כל זה הוא בגדר ספק בלבד, מכיון שישנה אפשרות להשתדל לבטל את הגזירה

והביאור בזה: כאשר מדובר אודות ענין של קידוש השם והפכו – אזי אין מקום לחשבונות כלל!

כלומר: אם בעל הגאולה הי' מסכים לצאת מבית האסורים למרות ששומע מהם שיצטרך להגיע ביום השבת – הנה אפילו אם סוכ"ס היו מצליחים לפעול שלא יסע ביום השבת, הרי עצם העובדה שהסכים לצאת מבית האסורים בידעו שיצטרך לנסוע בשבת, היתה ענין הקשור עם היפן קידוש השם, מכיון שהם היו מתפארים שהצליחו להכריח את "פלוני בן פלוני" שיסכים לצאת מבית האסורים מתוך ידיעה שיצטרך לנסוע ביום השבת.

ועל זה נעמד בעל הגאולה באופן של מסירת נפש – מכיון שזהו עניו של קידוש השם.

...גמ. ההוראה מכל הנ"ל לפועל – בקשר לכללות העבודה הקשורה עם ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז:

...ישנה הוראה נוספת הנלמדת מהסיפור דלעיל אודות הגאולה דג' תמוז – שעבודה זו צריכה להיות באופן של מסירת נפש, מכיון שמדובר אודות ענינים הקשורים עם קידוש השם.

ומובן, שאין הכוונה למס"נ כפשוטה ח"ו – מכיון שהקב"ה עוזר שהעבודה תהי' בתכלית ההרחבה כו', ומתוך שמחה וטוב לבב, ופשיטא שלא יהי' צורך ח"ו בענין של מס"נ כפשוטו – כי אם מסירת הרצון, היינו, עבודה מתוך מסירה ונתינה מוחלטת. באופן שמוסר את רצונו וכל מציאותו למילוי השליחות של בעל הגאולה בהפצת התורה והיהדות חוצה.

ועי"ז זוכים להמשכת ברכתו של בעל הגאולה בכל המצטרך – באופן של הרחבה, עד לברכה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ובאופן של הרחבה – "ארו עם עניי שמיא", במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ חוקת תשמ"ג - בלתי מוגה)

אלא שאח"כ היתה הוראה לבטלו ולהמתין בגור דין אחר – שאז נקל יותר להשיב את הדברים לקדמותם, מאחר שלא צריכים לפעול גזר דין חדש, כי אם לבטל את ביטול גזר הדין שלפניו.

ומכל זה מובן גודל הסכנה והפקו"נ שנושקפה לו עי"ז שסירב לצאת מבית האסורים ע"פ התנאים שלהם! ועפ"ז – לכל לראש, הי' צריך להסכים לצאת מבית האסורים ביום החמישי, מכיון שזהו ענין של פקו"נ ממש!

ובנוגע לנסיעה באופן שיצטרך להגיע לשם ביום השבת – הנה לכל לראש, היתה אפשרות להשתדל לבטל גזירה זו לאחרי יציאתו מבית האסורים, שיניחו לו להשאר בביתו עד לאחרי השבת. ולכל היותר, אם לא היו מצליחים לפעול שיסכימו שישאר בביתו עד לאחרי השבת, והיו מחזירים אותו לבית האסורים – נו"מ... הרי לא הפסיד מאומה בכך שיצא מבית האסורים וניסו לפעול שיוכל לנסוע לאחרי השבת!

ואפילו אם לא היו מחזירים אותו לבית האסורים, אלא היו מושיבים אותו בעל-כרחו על הרכבת – הרי לכל לראש, הי' יכול להשתדל אצל באי-כח המשטר (שבודאי נסעו עמו באותו קרון – אם כי באופן חשאי, כמובן) שיניחו לו לשבות באמצע הדרך.

ואם לא יצליח בהשתדלות זו, ויכריחו אותו לישב על הרכבת שנוסעת ביום השבת – הרי: עצם הישיבה ברכבת – אין בה איסור כלל, מכיון שאינו עושה שום פעולה (הקשורה עם הדלקת האש והפחם כו' כדי שהקטר יוכל לנוע וכיו"ב). ובנוגע לתחומין – הרי מלבד השקו"ט אם איסור תחומין (י"ב מיל) הוא מדאורייתא או מדרבנן, הרי בנדו"ד אין איסור תחומין מכיון שאין תחומיו למעלה מעשרה. ובנוגע לירידה מן הרכבת לאחרי שמגיע לשם – הרי אם יורידוהו מהרכבת בכח הוי אונס גמור, ולא שייך בזה ענין של מסירת נפש.

...ועפ"ז – לכאורה, הנהגתו של בעל-הגאולה שלא הסכים לצאת מבית האסורים ע"פ התנאים שלהם – תמוהה ביותר!

כיצד נותן הקב"ה אפשרות לעבור על ענינים שעל ידם "גלות בא לעולם"?! ולכן, בהכרח לומר, שתכלית הכוונה בזה היא -

שעי"ז יבוא לעילוי גדול יותר שלא בערך

הן אמת שהעולם הוא עולמו של הקב"ה, אבל אעפ"כ רצה הקב"ה שיהי' עילוי גדול עוד יותר באין ערוך מהעילוי ד"תולדות מלא" שבהתחלת בריאת העולם. ולכן, לא היתה ברירה, כביכול, אלא שתהי' הירידה ד"גלות בא לעולם", כדי שע"ז יבוא העולם לתכלית העילוי - לעתיד לבוא • פרקי אבות

במשנה זו?! וכי הזהירות מארבעת הענינים המוזכרים במשנה זו (שלא יבוא גלות לעולם) היא בגדר של "מילתא דחסידותא" - הרי מדובר אודות ענינים הכי חמורים שבתורה, ג' העבירות עליהם אמרו "יהרג ועל יעבור", דלא ככל שאר עניני התורה שכולם נדחים מפני פיקוח נפש, מלבד ג' העבירות דע"ז ג"ע ושפ"ד. ומזה מובן גם בנוגע ל"שמיטת הארץ". שמכיון שנימינית ביחד עם ג' ענינים אלו, נמצא, שביחס לענין זה ("גלות בא לעולם") חמורה היא כמותם. וא"כ - מהי איפוא ה"מילתא דחסידותא" שבמשנה זו?!

ולעת עתה - לא מצאתי מישהו ממפרשי המשנה שיתעכב לבאר ענין זה!

... נחזור לענינו - ביאור המשנה "גלות בא לעולם על ע"ז כו", ד' הענינים דחסד גבורה תפארת ומלכות דלעו"ז (כנ"ל):

מכיון שמדובר אודות משנה במסכת אבות, שענינה "מילי דחסידותא"

- מובן וגם פשוט שאין הכוונה כאן לזהירות מאיסורים אלו כפשוטם של דברים.

בפרק חמישי דפרקי אבות - הפרק שלומדים בשבת זו - ישנה משנה תמוהה ביותר:

"גלות בא לעולם על כו" - שבזה מודגש שענין של גלות מושלל ממציאיות העולם, ומה ש"גלות בא לעולם" - אין זה אלא מפני ענינים בלתי-רצויים שמונה במשנה: "על עבודה זרה [או "עבודת אלילים", "עבודת כוכבים ומזלות" - ככל הגירסאות שבזה], ועל גילוי עריות, ועל שפיכות דמים. ועל שמיטת הארץ".

וצריך להבין:

מסכת אבות ענינה - "מילי דחסידותא", ובלשון המפרשים - "מוסרים ומדות". שלכן מקדימה המשנה "משה קיבל תורה מסני" - "לומר לך, שהמדות והמוסרים שבזו המסכתא לא בדו אותם חכמי המשנה מלבם (כמו שבדו חכמי אוה"ע מלבם בדרכי המוסר). אלא אף אלו נאמרו מסיני".

ולכאורה, מהו הענין ד"חסידותא", מדות טובות שהם באופן דלפנים משורת הדין -

כי כאשר מדובר אודות ענין של איסור, איסור מן התורה, איסור מדרבנן, ועד לאיסור קל של דברי סופרים – הרי הוזהרות מזה אינה בגדר "מילי דחסידותא". אלא ודאי הכוונה לזהירות מענינים אלו בדקות דדקות, וזאת – אף שאין בהם נתור של איסור. כי אם מצד ההנהגה ד"מילי דחסידותא".

כלומר: בכל ד' ענינים הנ"ל – ישנם פרטי האיסורים שהם מן התורה, פרטי האיסורים שהם מדרבנן וכו', עד לענינים בדקות דדקות שהזהירות מהם היא רק ע"פ ההנהגה דמילי דחסידותא".

וזהו הוראת המשנה – שמכיון שידועים ש"גלות בא לעולם" עבור ענינים אלו, מובן, שיש להזהר בכך עד קצה האחרון, וזאת – לא בנוגע לענינים שע"פ דין, דמאי קמ"ל, כי אם בנוגע לענינים שלפנים משורת הדין, ע"פ ההנהגה ד"מילי דחסידותא",

כח. ובפרטיות יותר:

"עבודה זרה": עבודה זרה כפשוטה – מאן דכר שמ"י?! ומאי קמ"ל שיש להזהר מענין של ע"ז? ובפרט ע"פ דברי הגמרא, שביטלו את היצה"ר דע"ז. כך שהענין דע"ז כפשוטו בודאי אינו שייך כלל וכלל! אלא הכוונה בזה – לשלילת ענין של ע"ז בדקות דדקות, היינו. שכל עניני האדם. גם דברי הרשות. יהיו קשורים עם אלקות. "כל מעשיך יהיו לשם שמים". ויתירה מזו – "בכל דרכיך דעהו". היינו. שבכל תחומו של יהודי לא יהי' שום דבר נפרד מאלקות ח"ו – שזהו ענין של ע"ז בדקות דדקות.

דנהג, ההתעסקות בעניני הרשות, אכילה ושתי' ודומיהן, יכולה להיות באופן סתמי – לא לשם תאוה ח"ו, אבל גם לא "לשם שמים". ולכאורה, יש מקום לומר שאין זה

דבר גרוע כל כך, שכן, כל עניני העולם הם באופן של סתם, עד בוא זמן בירורם כו', – מעט מים שהולך לשתות כעת, קיימת מציאותם זה חמשת אלפים שבע מאות ארבעים ושלוש שנה ועוד כמה חדשים. באופן של סתם, עד שבא יהודי ומברך עליהם "שהכל נהי' בדברו"! ועל זה אומרים ליהודי, שמצד ההנהגה ד"מילי דחסידותא" – הרי עשיית דברי הרשות באופן של סתם, הוא ענין של ע"ז בדקות דדקות עכ"פ, מכיון שיש כאן ענין נוסף מלבד אלקות. ולכן, בהכרח שכל דברי הרשות יהיו באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", עד לדרגה ד"בכל דרכיך דעהו".

ולדוגמא: שתיית "יין" או "משקה" – הנה גם לאחרי אמירת הברכה. כאשר הולך ולוגם מה"משקה", יכול הדבר להיות באופן של סתם. ולעומת זאת, יכול הדבר להיות באופן ד"לשם שמים" ועד לאופן ד"דעהו" – ע"י אמירת "לחיים"! ועד כדי כך, שע"ז מסיר את חומר הגוף שמונע ומעכב את ההשגה של פנימיות התורה, ובלשון הגמרא: "אגברו חמרא אדרדקי כי היכי דלימרו מילתא כו' נכנס יין יצא סוד". שכן, ע"ז מתגברים ומסירים את החומר המעלים כו'.

[אמנם, מובן ופשוט שענין זה צריך להיות עם ההגבלות הידועות שנקבעו ע"י נשיא דורנו – ד' פעמים בלבד, ולא כוסות גדולות, כי אם ע"ד הרגיל, כידוע ומפורסם.

לדאבוננו, ישנם תלמידים שחושבים להיות "שפיץ חב"ד" – ע"ז שיתנהגו היפך הוראה הנ"ל! הם מנצלים את העובדה שלומדים ב"תומכי-תמימים" כדי לעשות דבר שהוא היפך הוראת נשיא הדור! כיצד יתכן לחשוב שענין זה יוסיף בהבנת החסידות וכיו"ב – כאשר יודעים שהנהגה זו היא היפך

לעשות חיל". שכן, אילו הי' חדור באמונה והכרה זו כדבעי, הי' מבין שלא יתכן שהנהגתו ע"פ ציווי התורה – לכל לראש להתפלל בבית הכנסת, ואח"כ ללמוד שיעור בתורה בבית המדרש, ורק אח"כ "הנהג בהם מנהג דרך ארץ" – תגרום להפסד במה שמגיע לו וצריך לקבל מצד רצון הקב"ה!

מניין נובעת איפוא הנהגה כזו – לרוץ ל"טלפון עוד לפני התפלה, וזאת – לא כדי לסכם עם פלוני אודות תפלה בציבור, שזוהי המטרה האמיתית שעבורה נברא הטלפון! [שהרי לאיזה צורך נבראה מציאות ה"טלפון" אם לא לצורך זה?! אלא שבגלל זה יכולים להשתמש בטלפון גם עבור ענינים אחרים. וע"ד מארוז"ל "לא הי' העולם ראוי להשתמש בזה, ולמה נברא בשביל המשכן כו"']. כי אם כדי לדבר עם "סוחר" בעניני מסחר – הרי בודאי שהנהגה כזו נובעת רק ממחשבה שהצלחה בפרנסה תלוי' בפעולה שלו. שהוא יתפוס את ה"סוחר" בזמן המתאים. ויעשה כך וכך. וכיו"ב!

הנהגה כזו היא בבחינת "עבודה זרה", "עבודת אלילים", או "עבודת כוכבים ומזלות" (ככל הגירסאות שבדבר): "עבודה זרה" – להיותה "זרה" ליהודי שצריך לדעת שמלבד אלקות אין דבר אחר בעולם. "עבודת אלילים" – מפני שבכך עובד ומשתחוה ל"שכל" שלו, בחשבו שככה שכלו מצליח להשיג את פתסתו, ו"עבודת כוכבים ומזלות" – כראיתא בספרים שפרנסה קשורה עם ענין של מזלות, מזל נוגה כו'.

כאשר עוסק בעניני מסחר לאחר התפלה בבית הכנסת ולימוד התורה בבית המדרש – אזי בכך מקיים הוא את ציווי הקב"ה "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה". משא"כ כאשר עושה זאת לפני כן – הרי זה

הוראת נשיא דורנו?!... אדרבה: הנהגה כזו אינה מביאה להתגברות על "חומר" הגוף, אלא אדרבה – התגברות החומר. "חומר שונאך" – חומר הגוף!... ומה שישנו "משפיע" "משיגח" או "ראש-ישיבה" שרואה זאת ואינו עושה מאומה למנוע את הדבר, אף שיודע שהנהגה זו היא היפך ציווי נשיא דורנו – הרי הקושיא היא עליו!...

ואם ישנו מישהו שכבר עושה "משהו" – הנה במוצאי יו"ט שולח מכתב ל"770" ומודיע שאירע כך וכך. ומכיון שהוא לא יכול לעשות מאומה בנידון. לכן מודיע את העובדות! – אילו לא היית יכול לעשות מאומה בנידון – לא היו מראים לך כל זה, ומכיון שבהשגחה פרטית ראית זאת, הרי זה סימן שתפקידך להעמיד תלמיד זה על דרך האמת, ולא להסתפק במשלוח "מכתב"! אין להאריך בדבר המבהיל].

דוגמא נוספת לזהירות מענין של ע"ז בדקות, אבל באופן חמור יותר – שלילת ההדגש ד"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", שרק לדעת הסמ"ג מננה הדבר במנין המצוות!

ובדקות יותר:

יהודי קם בבוקר, ותיכף ומיד נגש לטלפון כדי לשוחח עם ה"סוחר" – עוד לפני אמירת "מודה אני", ועכ"פ – לפני אמירת "הודו לה'", ועכ"פ – לפני לימוד שיעור בבית המדרש לאחר התפלה בבית הכנסת. וכל זה למה – שמא יקדים ה"סוחר" לצאת מביתו בטרם יסיים את תפלתו ושיעורו בתורה, תמצא שיפסיד במסחרו מכיון שלא הצליח לתפוס את ה"סוחר" הלו'.

הנהגה כזו נובעת מחוסר אמונה והכרה אמיתית ש"ה' אלקיך גו' הוא הנותן לך כח

ענין של ע"ז בדקות.

כ"ט. גילוי עריות:

הדעות" אין בכך משום "כל מעשיך יהיו לשם שמים"... – לא עולה על דעתו ללכת ל"רב" כדי שימצא לו היתר ע"פ דין! דבר זה מושלל אצלו מכל וכל.

ל. שפיכות דמים:

אמרו חז"ל: "כל המלבין פני חבריו ברבים כאילו שופך דמים", וטעם הדבר – מכיון שע"ז "אזל סומקא ואתי חיורא", סילוק הדמים כו', שזהו ענין של שפיכות דמים בדקות.

אמנם, עניין זה לא צריכים לשלול במסכת אבות – שכן, שלילת הלבנת פני חבריו אינה מצד "מילי דחסידותא", כי אם דין בתורה.

ולכן, כוונת המשנה היא למצב כזה שהדבר נעשה ב"מסוה" של "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא": מכיון שכוונתו להפרישו מדבר בלתי-רצוי (מצד אהבת ישראל...) – כיצד יכול הוא להתיישב לעשות "חשבון" אם לדבר בסגנון זה או אחר, סגנון שלא יגרום להלבין את פני חבריו – הרי צורך השעה להפרישו מיד מענין בלתי-רצוי, ומכיון שכן, יש לעשות זאת באיזה אופן שיהי, העיקר – להפרישו מדבר בלתי-רצוי!

הנה על זה אומרים לו שגם כאשר כוונתו להפריש יהודי מענין בלתי-רצוי, "הוכח תוכיח את עמיתך" – יש לו להזהר מהלבנת פניו כו', שכן, חומר הענין הוא כשפיכות דמים! ומה שצריך להפרישו כו' – עליו לעיין בשו"ע של רבינו הזקן, הן בהלכות משא ומתן שבחלק או"ה, והן בהלכות המלוקטות דחו"מ (חלק ששי), ושם יראה כיצד צריכים להתנהג בפועל בכגון דא.

פשיטא שאין הכוונה לאיסורים מן התורה או מדרבנן – שניות לעריות וכיו"ב, דמאי קמ"ל?! וכמו כן בנוגע למ"ש בגמרא, "לא יסתכל אדם כו' בבגדי צבע של אשה", וכיו"ב, שמכיון שזהו איסור שהובא בגמרא – מאי קמ"ל?! אלא הכוונה – לענינים שבהם מקום לשקו"ט אם הדבר אסור ע"פ דין ואעפ"כ, כאשר ההנהגה היא ע"פ "מילי דחסידותא" – מושלל הדבר מכל וכל.

ולדוגמא: אודות הדין ד"קול באשה ערוה" – יש שקו"ט בספרי האחרונים אם איסור זה חל כאשר שומעים קול של אשה מתוך "תקליט".

דהנה, דובר כמ"פ שבנוגע לשמיעת קול אדם, קריאת התורה או קריאת המגילה וכיו"ב – אין יוצאים י"ח כאשר שומעים מתוך "תקליט" וכיו"ב, מכיון שאין זה קול אדם כו', ועד שאפילו בנוגע לשמיעת קול שופר בחודש אלול, שאינו אלא לעורר לחשובה – "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" – אין לשמוע זאת מתוך "תקליט", דמכיון שצריכים לעורר את רגש האדם לחשובה כו' – צריך להיות הדבר בדוגמת "דברים היוצאים מן הלב כו'", משא"כ בשמיעת "תקליט" וכיו"ב.

ומכיון שכן, הרי יש מקום לומר שכן הוא גם בנוגע לענינים דלעו"ז – ששמיעה מתוך תקליט אינה פועלת על רגש האדם כו', וכפי ששקלו וטרו בזה כו"כ.

אמנם, כאשר ההנהגה היא ע"פ "מילי דחסידותא" – פשיטא שאין מקום כלל וכלל לשקו"ט כזו, דמכיון ש"לכל הדעות" לא יביא הדבר לידי יראת שמים... ו"לכל

לא. שמיטת הארץ:

גם בענין דשמיטת הארץ – ישנם ענינים שאיסורם מן התורה, ענינים שאיסורם רק מדרבנן, בפרט בזמן הגלות כו', ועד לענינים שהם רק לחומרא, מצד ההנהגה ד"מילי דחסידותא".

וכאשר משהו שואל: מה שייך הענין ד"שמיטת הארץ" ליהודי שאומר פרקי אבות בחוץ לארץ? – הנה המענה לכך בפשטות:

לכל לראש – נוגע הדבר לקיום מצות אחרוג, וכיו"ב בנוגע לפירות (ובפרט יינות ושמינים) שמביאים מארץ ישראל לחוץ לארץ. ועוד וגם זה עיקר – בנוגע לעבודה הרוחנית שבענין זה, ארץ ישראל הרוחנית וכו'.

לב. והנה, התחלת המשנה היא – "גלות בא לעולם על כו", שבוה מודגש עד כמה מושלל ענין של גלות ממציאאות העולם, עד כדי כך, שרק כאשר עוברים על הענינים הכי חמורים שבתורה – ע"ז ג"ע ושפ"ד ושמיטת הארץ – או אז – "גלות בא לעולם", ולולי זאת, הנה אפילו אם יעברו על תרי"ג מצוות התורה ח"ו, עדיין אין מקום לענין של גלות!

והגע עצמך: ענין הגלות הוא – "מפני חטאינו גלינו מארצנו", והנה, אף שבתורה ישנם תרי"ג מצוות, הרי גם במצב של גודל הירידה, רחמנא ליציל, עד שישנו הענין ד"חטאינו" ביחס לתרי"ג מצוות התורה – עדיין לא יתכן מציאות של גלות בעולם, אלא אם כן יעברו על ד' ענינים חמורים אלו, רק אז "גלות בא לעולם"!

וטעם הדבר – בפשטות: מכיון שזהו עולמו של הקב"ה – כיצד יתכן שיהי' בו ענין של גלות?!

כשם שלא יתכן מצב של "בנים שגלו

מעל שולחן אביהם", "בין כך ובין כך אתם קרובים בנים", עד"ז גם בנוגע למציאות העולם – שלהיותו עולמו של הקב"ה, לא שייך שיהי' בו ענין של גלות!

אמנם, "עולם" הוא מלשון העלם והסתה, אבל סוכ"ס הרי זה עולמו של הקב"ה! "זה שמי לעולם – לעלם כתיב", ואילו הענין ד"ועלה כבוד הוי"ו" יהי" רק לעתיד לבוא, אבל אעפ"כ, "אני נקרא (בגלוי).. באל"ף דל"ת", היינו, ששם אדני עכ"פ הוא בגלוי בעולם! ואדרבה: מבואר באגה"ק שבריא"ת יש מאין אינה אלא מ"מהותו ועצמותו של המאציל ב"ה, שמציאותו הוא מעצמותו כו', ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט"!

וזהו גם ההסבר על הענין דנתאוהו הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים: כאשר שואלים מהי הסיבה לכך שנתאוהו הקב"ה כו' – המענה לזה, שזהו ענין של "תאוהו שאינה ע"פ שכל כו".

אבל אעפ"כ, לאחר מענה כזה האם צריכים להשאר כ"בולאך" ולא להבין מאומה – וכי לשם כך נתן הקב"ה לאדם את כח השכל, חכמה בינה ודעת (מפתחא דכליל שית)?!

אלא ההסבר לדבר – ע"פ האמור לעיל – דמכיון שזהו עולמו של דקב"ה, לכן רצונו שיהי' לו דירה בתחתונים.

אמנם, עדיין נשאלת השאלה: מכיון שכל כך מושלל ענין הגלות – כיצד נותן הקב"ה אפשרות לעבור על ד' ענינים הנ"ל שעל ידם "גלות בא לעולם"?! ולכן, בהכרח לומר, שתכלית הכוונה בזה היא – שעיי"ז יבואו לעילוי גדול יותר. שלא בערך:

הן אמת שהעולם הוא עולמו של

לצד זה וקצהו השני לצד אחר.

ו"כפתורים" אלו – נמצאים כבר גם הם, אלא שיש צורך לצחצה את הכפתורים בלבד.

וכאמור – מצב זה, שלא נותר לנו אלא לצחצה את הכפתורים בלבד, הי' כבר לפני עשרות שנים!!

וא"כ. צועקים יהודים: "עד מתי!?!..."

והנה, מכיון שנמצאים אנו ביום השבת, שבו אסור ליהודי לצער את עצמו, ועאכו"כ שלא לצער אחרים – הרי גם הקב"ה צריך לקיים ענין זה, שלא לצער עוד את בני"ב בצער הגלות, שהרי "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לשראל!"

ולכן, בודאי יוציא הקב"ה את בני"ב מהגלות תיכף ומיד ממש, ויביא את הגאולה בשלימותה, ביחד עם שלימות התורה ומצוותי, שלימות העם, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", וכולם יחדיו באים לארצנו הקדושה כפי שהיא בשלימותה, "ושתי את גבולך מים סוף ועד ים פלשתים וממדבר ועד הנהר" ארץ שבע אומות, ויתירה מזו – ארץ עשר אומות, כולל "קניזי קניזי וקדמוני", ששם נקיים מצות "שמיטת הארץ" בשלימותה.

וכאמור – במהרה בימינו ממש, תיכף ומיד, ומתוך שמחה וטוב לבב.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לש"ץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו", באמרו שאם בכל פעם כך, הרי עאכו"כ שכן הוא בשבת זו, שבה אומרים בפרקי אבות "יהי רצון מלפניך כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך".

(משיחת ש"פ בלק תשד"מ - בלתי מוגה)

הקב"ה, עולם על מילואו נברא, "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", תולדות מלא כתיב, אבל אעפ"כ, רצה הקב"ה שיהי' עילוי גדול עוד יותר – "אלה תולדות פרץ", באופן נעלה יותר – באין ערוך – מהעילוי ד"תולדות מלא" שבהתחלת בריאת העולם. ולכן, לא היתה ברירה, כביכול. אלא שתהי' הירידה ד"גלות בא לעולם", כדי שעי"ז יבוא העולם לתכלית העילוי – לעתיד לבוא.

עבודת בני"ב בקיום התומ"צ בהיותם בארץ ישראל – אין בה משום חידוש, משא"כ כאשר נמצאים "בארץ אויביהם" ב"שוק של בורסקי", ושם מקיימים תומ"צ – דוקא אז ניכרת מעלתן של ישראל!

לג. והנה, אם בזמן הגמרא נאמר כבר ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", שהיא בשעתא חדא וברגעא חדא – מה נאמר בנוגע לימינו אלו?!...

ובפרט ע"פ עדותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – שלא נותר לנו אלא לצחצה את ה"כפתורים" של "בגדי השרד" כדי שנהי' מוכנים לקראת ה"פאראד" שיהי' בביאת המשיח:

מדובר אודות "בגדי שרד" – אשר בנוסף לכך ש"בגדים" בכלל אינם אלא לבוש חיצוני בלבד, הרי בבגדים גופא – אין זה בגד המוכרח להגן על האדם מפני הקור וצינה וכו"ב, כי אם "לכבוד ולתפארת" בלבד.

ובזה גופא – לא מדובר אודות הבגד עצמו, חלקו העליון שבו ישנם ציורים וכו', או אפילו חלקו התחתון שיפיו פחות מהחצי העליון, כי אם אודות ה"כפתורים", שאינם אלא לבוש ללבוש, טפל דטפל, כדי להוסיף בכבוד ותפארת, שלא יעוף קצהו של הבגד

לזכות
כ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לע"נ
הרה"ח הרה"ת ר' **צבי הירש** ע"ה
בן הרה"ח ר' **בן ציון**
שפריצר
גלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
נדפס ע"י ר' **שמואל** שי'
שפריצר

והנה, מכיון שנמצאים אנו ביום
השבת, שבו אסור ליהודי לצער
את עצמו, ועאכו"כ שלא לצער
אחרים — הרי גם הקב"ה צריך
לקיים ענין זה, שלא לצער עוד
את בני"י בצער הגלות, שהרי
"מגיד דבריו ליעקב חוקיו
ומשפטיו לשראל!" ולכן, בודאי
יוציא הקב"ה את בני"י מהגלות
תיכף ומיד ממש, ויביא את
הגאולה בשלימותה, ביחד
עם שלימות התורה ומצוותי',
שלימות העם.

(משיחת ש"פ בלק תשד"מ - בלתי מוגה)

לזכות
הילדה **חי' מושקא** תחי'
בת הרה"ח ר' **מרדכי**
שניידרמן
שיזכו לגדלה לתורה לחופה
ולמעשים טובים מתוך הרחבה
לנח"ר כ"ק אד"ש מה"מ

לזכות
הרה"ח **אפרים יונה** שי'
בן **פאולין**
ורות רייזל פרומה תחיל' בת
חי' רחל
לרגל יום נישואיהם - י"ג תמוז
לאריכות ימים ושנים טובות, רוב
נחת מכל יוצאי חלציהם ויזכו
להתגלותו המיידית של כ"ק
אד"ש מה"מ

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד